

Anatomia humana

DEL TERMÒMETRE I LA CONSULTA

Jorge Bello

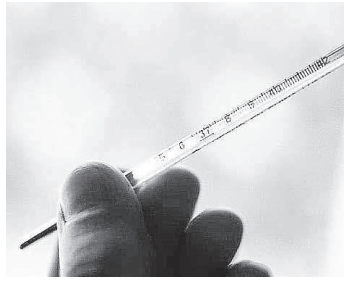
Encara que no tindrà valor legal, la consulta del diumenge dia 9 de novembre és un bon termòmetre per tal de saber quina és la temperatura real del desig d'independència del poble de Catalunya.

En dir 'poble de Catalunya' faig referència a tothom que viu a Catalunya, sigui català o no, ho sigui per naixement o per opció, o sigui de fora de Catalunya o d'Espanya, i tant si és a casa com si és fora. El criteri per poder votar en aquesta consulta no passa per la nacionalitat, ni pel color de la pell, ni per la llengua que hom parli, sinó que sigui resident al país català i de 16 anys o més.

I si dic que no tindrà valor legal és per recordar-vos que no és vinculant. El resultat de la consulta només és informatiu, només és per saber-ne, no obliga ningú a fer-hi res. Però, és natural, el president es veurà obligat, moralment obligat, però no obligat legalment, a actuar en conseqüència.

L'objectiu de la consulta és saber si el poble de Catalunya vol continuar igual, com ara, o si vol passar a la condició d'Estat, i d'estat independent. La consulta anterior, tot i convocada amb un decret formal, tampoc no era vinculant, i tenia el mateix objectiu que aquesta que es farà el 9-N.

Tot i la condició estrictament informativa d'aquella consulta, el govern central la va impugnar, i a corre-cuita, vés a saber

Cap món és per als porucs, el món és per aquells que gosen de viure, de riure, d'escriure, de veure, de parlar, de dir, d'èsser i de ser-hi.

amb por de què, tal vegada perquè hi ha una por que és irracional. Ara, fa dies i dies que miren i remiren la consulta per intentar d'impugnar-la, tal vegada perquè la por és irracional i el poruc és igualment irracional.

❖ LA POR, PERÒ, se'n va quan hom veu que allò que semblava tan perillós no ho és pas. El resultat de la consulta és incert per definició, però alhora és ben cert que tothom a casa vol alliberar-se d'uns lligams que no vol en absolut, perquè són lligams que lliguen de peus i mans. Voler alliberar-se'n trobo que és natural, ningú no n'ha de tenir por.

No n'haurien de tenir por si fos tranquil·la la consciència, si fossin netes les mans i si fos feina ben feta, però és evi-

dent que hi ha una certa por, tal vegada a perdre la cadira. Hi ha una consulta per d'aquí a deu dies, no apta per a porucs, i unes altres eleccions a l'horitzó, i no acabo de veure si la tremolor que tothom hi pot veure és deu a una o l'altra, o a les dues.

Cap món és per als porucs, el món és per aquells que gosen de viure, de riure, d'escriure, de veure, de parlar, de dir, d'èsser i de ser-hi. Però tot poruc és un valent en potència, i per això tot poruc tindrà un lloc reservat a casa si vol venir ben avingut, i llavors serà benvingut.

No sé si hi haurà molta gent que anirà a votar, no sé si serem mil o si serem multitud. El que sí sé és que hi serem, tot i que la consulta, com a conseqüència d'una hostilitat força evident del govern central, no sembla del tot democràtica ni del tot transparent.

Encara que defectuosa, la consulta del 9-N podrà oferir, si la participació és prou considerable, un bon argument sobre la voluntat de seguir més o menys igual, o de canviar. Aquest és el gran valor de la consulta, és per aquest motiu que cal fer-la. Però vet aquí que ara per ara no sabem del cert si al final hi haurà consulta.

Si és que no, quedarà per a un altre dia. No em cansaré de dir que aquí i allà som persones adultes i intel·ligents, i que per tant podem decidir sobre això que volem i sobre això que no volem. Aquest concepte és vàlid tant per a Catalunya com per a Menorca. Són dues terres lliures, independents, profundament estimades, que es criden mútuament i alhora són cridades, ara més que mai, a desvolupar un destí més engrescador.

bello.cat | jordibell@gmail.com

La eñe

EL IMPOSTOR NICOLÁS

Gabriel Ferret

Decia Leopardi, que la impostura es el alma de la vida social. Y como ocurre en todos los órdenes de la vida, también en la impostura hay grados. El pequeño Nicolás puede pertenecer a una muy característica categoría de impostor, la de aquel cuya insignificancia es la que le pone precisamente a salvo de ser descubierto. Porque, bajito y de vulgar apariencia, quién va a ver en él a un peligroso simulador. Puede pasar mucho tiempo enredando a todo el mundo sin que nadie se preocupe de desenmascararlo. Y esa es la baza que ha jugado este veinteañero que ha logrado hacerse pasar por asesor de Soraya Sáenz de Santamaría o por agente del CNI. Ha conseguido alternar con Aznar, Esperanza Aguirre o introducirse en el palco vip del Bernabéu. En este último caso su simulación no requería un gran empeño, admitido que dicho reservado es un auténtico vivero de fantasmones. Nicolás ha fallado en un

Entre nosotros uno puede colarse en una recepción real pero los anglosajones son más miraditos

aspecto muy concreto: ha creído que un farsante de corte latino era homologable en cualquier lugar. Convencido de ello, se presentó el pasado septiembre en la Embajada de EEUU pretendiendo acceder a la fiesta que allí se celebraba. Y, claro está, fue interceptado en la misma puerta, descubriéndose así su impostura y comenzando su desgracia. No contó con que los americanos son muy suyos en eso de verificarlo todo en cuestiones de seguridad. Entre nosotros uno puede colarse en una recepción real pero los anglosajones son más miraditos. Ya con el culo al aire, Nicolás viene a ser ahora el mínimo reflejo de una sociedad mediocre en la que el lameculos hace carrera. Le ha perdido un error de cálculo. Una lástima.

Es racó d'en Cambreta

UNA ARCÀDIA FELIÇ

Gustau Juan Benejam

La darrera setmana que hem passat ha estat una setmana de contrastes, setmana de d'algunes notícies que, amb matisacions, podríem dir-ne bones, entre un munt de noves informacions de casos de corrupció: les informacions sobre els bons resultats de l'enquesta de població activa del tercer trimestre, els resultats globals de la temporada turística o els de les proves fetes sobre la resistència dels bancs, al costat d'un munt de noves imputacions i detencions de polítics de tots els nivells en casos de corrupció.

Navegant aquestes aigües, el president espanyol, Mariano Rajoy, amb la cara de bona persona que sol posar sempre, tret de quan parla de - «la deriva soberanista» de Catalunya, fa unes declaracions en què considera que la corrupció no és un fet de tant de gruix com apareix als mitjans de comunicació - «unas pocas cosas», front a la massa del quaranta-set milions d'espa-

Veim com persones d'una certa rellevància social discuteixen apassionadament i, a vegades fins i tot, es llancen greus acusacions mútues, però que, en acabar, surten civilitzadament «amics»

nyols honrats, tot seguint el seu costum de minimitzar en públic les situacions i fets més foscos que es viuen.

A les emissores de ràdio i als canals de televisió fa temps ja, però amb molta més intensitat darrerament, que s'han posat de moda les tertúlies, sobretot polítiques, on veim com persones d'una certa rellevància social discuteixen apassionadament i, a vegades fins i tot, es llancen greus acusacions mútues, però que, en acabar, surten civilitzadament «amics». En aquest aspecte, en la capacitat d'una major tolerància en allò que diu el contrari, com a mínim en públic, sembla que hem avançat una mica.

I és que tenen prou bona acollida entre

el públic aquestes tertúlies, per açò en trobam a tots els mitjans i a totes hores. Perquè el gran nombre de persones jubilades, la diversificació d'horaris laborals i, també, la gran quantitat de persones sense feina, fa que a totes hores hi hagi gent amb temps disponible per escoltar-les i contrastar-ne els seus missatges o simplement per la cosa morbosa en què s'ha convertit la vida política, social i econòmica espanyola, espectacle on esbravar la frustració d'una part important de la població.

Aquestes tertúlies són, també, una mostra de la fama que tenim la gent dels països mediterranis d'esser de caràcter viu i alegre, una mica superficials fins i tot, comparats amb la severitat i la serietat, que s'atribueix als països nòrdics i centre-europeus. Les pròpies enquestes del CIS, mostren com entre els ciutadans d'Espanya, tot i els greus problemes quotidians que pateixen, tot i la greu sensació de fallida institucional que s'alena, hi ha un alt percentatge de gent que es manifesta feliç, com si els problemes del dia a dia no aconseguissin fer-los enfora de l'arcàdia idíl·lica, aquell imaginari país creat pels poetes renaixentistes i romàntics, on tot és germanor, pau i harmonia.

Tanmateix, en apagar la ràdio o el televisió, normalment la sensació que es té és que les realitats van una mica per un altre costat.